

Տարեկան գինը 10 լուսութ, կէս տարվանը 6 ըուրը
Առանձին համարները 5 կօպէկով։

ՏԱՄԵՐԿՐՈՅԴ ՏԱՐԻ

ՄԱԿԱԿ

Յմբագրատունը բաց է առաւօտեամս 10—2 ժամ
(Բացի կիրակի և տօն օրերից):

ԲՈՎԱՆԴԱԿԱՌԻԹԻՒՆ
ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ: Նամակ Ապալքալա-
ից: Նամակ Խմբագրին: Նամակ Խմբագրին: Ներ-
ին լուրեր: — ԱՐՏԱՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ: Արտաքրին
լուրեր: — ՀԵՇԱԳԻՐՆԵՐ: — ՑԱՅՏԱՐԱՐՈՒԹԻՒՆ-
ՅՈՒ: — ԲԱՆԱՍՏԻՐԱԿԱՆ: Մարցելլա կամ առակ
ազդի մասին:

զիւղականը՝ իր զուարձութեան, իր ուժեղ աննոցի համար իր ունեցած ոչխարներից և անպէտք եղաներից և կովկերից չի մոլորի նրա միաը ուտելու նոյնպէս և նա սովորութիւն չունի փողով միա առնել և ուտել։ Գիւղացին առատ մին կուտեայն ժամանակի, երբ նրա կենդանիներից մինը անյուսալի տկարութեան մէջ է, սատակելու մօս

Մեղանում անամնաբրոյժ չը կայ: Տարին մի
անգամ դալիս է պաշտօնական անամնաբրոյժը
բայց ինչ կարող է անել նայ մի կամ երկու օր
վայ մէջ 100 դիւդից աւելի բնակիչ և մէկ միլիոնից
աւելի անառուններ ունեցող գաւառում
Մեր դիւդերում անառունների մէջ փոփոխական
ցաւերը շարունակ կան: Այս դիւդականը զաւուր

պէս քէֆ օրումն չէի արել վիաւ կերայ, զայսա
ֆայ կերայ, միս կերայ. հա՛, սրանից աւել է
ինչ ես կամենում:

Մեր այս յօդուածը ընդհանրութեան է վերա
բերում. ի հարկէ լինում են մասնաւոր բացա
ռութիւններ:

ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍԱԿԹԻՒՆ

ՆԱՄՍԿ ԱԽԱԼՔԱՐԻՑ

Աստակածի միտ ուտել աւելի սովորոթիւն է պարձած Բաւրած Խուրա, Խուլկումա, Կարտիկամ և այլն Հայ-կաթօղիկաց Գիւղելում: Երանք համարում են դրանց իրեն Աստուծուց ուղարկած մի մանանա

մեծ մասամբ զարի ալիւրից պատրաստած: Առատութեամբ խառնը խառն է «Թան-ապուրը», խակ պաօրերին՝ «մախօխ-ապուր»: Ամեն դիւզականի տառն ամեն օր կարող են գտնել այս ապուրներից: Անտառների մօտ բնակվողները միայն մի առահելութիւն ունեն, այն է, որ անտառի մրգ գերից հաւաքում են և թթու դնելով ամբողջ մի

Աերկայ տարվայ պատուական «Մշակի» 8
համարում պ. Աղասի Մէլիք-Այվազեանցը խօսե
լով իր երևակայական մասն աւոր «ընթերցա
րանի» չը բացվելու մասին, այդ նամակում յանդր
նում է իմ պատիւս շօշափել, որպէս թէ և
«ընթերցարանի» անունով փող եմ ժողովել և ի
րեն չեմ տուել: Թէպէտե, այսպիսի մի գրպար

Գիւղականի: ապրուսաը շատ մննախանձելի բութեան մէջ է: Նա իր հալալ տշխատանքը բանդի վաստակը, իբրև սեփականատէր, իբրւ արդ, չէ վայելում. իւղալի, մանաւանդ մնեղէն երակուր նրան հագիւ է պատահում ուտելու ցա այն օրը երջանիկ կը համարէ իրան, որը միս ուտէ: Գիւղացին առ հասարակ կերակրամ է ցամաք հացով. նա մածուն կամ կաթ համիւ է ուտում: Պատրաստած իւղի և պանրի մնեցաը աւար են դաւանում չարչոն, և քաղաքացի ունետրականին: Այս տեսակ աւարին գերի են զառում նրանց հաւերը—ձուաներով և զառներով ուղիկները: Գիւղացոյ միակ առօրեայ ապրուսող կազմում են ձու, հաւ, իւղ, պանրի, կաթ և բածուն, և ինչպէս առինք, սրանք աւար են դասում ուրիշների: Խակ այն մատը այդ կենսական պիտոյքներից, որը մնում է նրա մօտ, նա պահում է դօնաւոների համար (մեր գաւառում առհասարակ մնացել է նահապետական ժամանակ-ներից մնացած հիւրասիրութիւնը) և այդ ժամանակ զօնադի պատճառով գիւղականը միջոց կունենայ վայելելու այդ մննադրար նիւթերից: Մեր

Այդ տեսակ սատակածներին նրանք ընդհանուր անուամբ կոչում են «Աստուածամորթ», այսինքն երբ կենդանին սատակում է, ասել է նրան Աստուած է մորթել, դա միւս առողջ և դանակու մորթած կենդանու մասից աւելի լաւ է. գասապ ները միայն դահիճներն են և ոչ աւելին;—Անցեատարի իմ բարեկամներից մինի արջառը սատակում է, և նա ուղարկում է քաղաքից դուրս թաղելու Բարեկամին ծառան լինում է բաւրացի. իսկոյն ինաց է անում իր գիւղացոց և նրանք գալու թաղած տեղից հանում և տանում են: Ծնկերին մինք նոյնպէս պատում է, թէ երբ այս ձմեռո զնացի նոյն գիւղը առևստրական գործով, ամրոյ գիւղի բնակիչներին մեծից ոլսած ամենափոքրը թանչով (պահօց) հիւանդ պառկած գտայ: Հարցու փորձեցս տեղեկացայ, որ դրանք գտնելով ձանապարհի վրա մի սատակած գումէշ, տանում և ընդհանուրով մի լաւ բարեկենդան անում: Մի քանիսն այդ հիւանդովթինից մեռնում են:

Սրա առաջն առնելու համար մեծ պատասխանառութիւն ընկնում է գաւառական բժշկի գիւղական ուսուցչի և քահանացից վրա:

պանը ուստում են:

Մեր զիւղերում զեռ չէ ընդհանրացել կար
տօ Փի լի, այդ «աղքատների—հացի» գործա
ծովթիւնը բանջարանոցներ ևս շատ հազիւ են
պատահում. ասել է բանջարեղիններից ևս մեր
զիւղականը զրկված է: Մեր գաւառում կարելի
ասել, միայն զուխարօնները քիչ շքեղ են ապ
րում: Նրանց սեղանի վրա տիմնայն օր վնասմ
բօրչչ, ճարպի խողով տապակած կարսոֆիլ,
և այլն, իսկ հայերը, վրացիք, հայկաթօլիկները
և թուրքերը համարեա միաձև ապրուստ ունեն:

Գիւղական հարսանիքներում պատրաստում են
եանի, քիւփայ, փլաւ և դայսափա (խաշա
չիր): Հարսանիքից յետոյ զիւղացի հարսնաւորը
մի քանի օր շարունակ մի երեսակայական և ցնո
րական գրութեան մէջ է վնասմ, իր խմած արա
ցից և կերած մսից: Մեր զիւղացիների քէֆը բա
ցի միս ուտելուց և անչափ արագ խմելումն է
խոկ թուրքերը, որովհետեւ արագ չեն գործածում
միմեանց պատահելիս հարցնում են միմեանց՝ թե
այս ինչի հարսանիքում ինչպէս, լաւ քէֆ արթիք
«Ալս, բայցականչում է հարսանիք գնացողը, այն

տութեան համար ես և ոչ մի խօսք չէլ տակլու
պ. Աղասի Մէլիք-Այվազեանցին, բայց՝ տարա-
բագաբար, մեզանում ընթերցողներից շատերը
(մանաւանդ դաւառներում) կարող են նրա խօս-
քերը հալած իւղի տեղ ընդունել. ուստի՝ կար-
խօսքով կը պատասխանեմ և հաստատ փաստե-
րով կապացուցանեմ, որ պ. Աղասի Մէլիք-Այվա-
զեանցը լոկ իր անձնական հաշիներից զրդած
կամուցել է արատաւորել ինձ: Ահա իսկական ե-
ղելութիւնը: Սրանից երկու և կէս տարի առաջ՝
(1881 թ.), պ. Աղասին տուեց ինձ մի տապա-
թերթիկ, և իննդրեց, որ ես Հալաբարում «ըն-
թերցարանի» համար անդամներ գրել տամ: Իմ, և
երիտասարդ պ. Մ. Դ. յորդուանքով, տարեկա-
5 ըստը վճարով «ընթերցարանին» անդամներ
գրվեցան հետեւել անձինք: Պ. պ. Արտէմ Մա-
կարեանց, Նաւասարդ Զօրեանց, Արտէմ Ովչեանց
Սարգիս Ա. Սարգսեանց, Գևորգ Ս. Մուրագեանց
Կարապետ Ղազանձեանց, Արտէմ Մ. Վարդանով
Մարտիրոս Ղամազեանց, Եագոր Աղաջանօվ, Ար-
տաշէս Միրզեանց, Գրիգոր Յ. Մանուկեանց: Այ-
սուրու ստորագրողներից կանխիկ տացել եմ մի

Е П І П П Е С П Ч А Н

ЧЕЗЫЦ

ԱՐԱԿ ԲԱՂԴԻ ՄԱՍԻՆ

Հետեւեալ օրը ևս ուղեկցում էի կոմսին դէպի
Յօլոքադ: Ես նկատեցի, որ Մարգելան շատ փոփո-
խէ: Նրա բոլոր անձի վրա զրոշմկած էր մտա-
ռութեան, տարակուսանքի կամ մի բանի ակնկա-
ռութեան կնիքը: Երբեմն մի տեսակ հիացմունք էր
որմում նրա դէմքի վրա, կարծես նա զարմանում
որ այն հրաշքների վրա, որոնց նա գտնում էր
որ սեփական հոգու մէջ: Ես տեսուց նրան, երբ նա
սրճթի առաջ նոտած էր կոմսի կաղքին փոքրիկ
խայտէ նստարանի վրա և նրա դէմքի վրա արտա-
յացվում էր զօրեղ ձգուում հասկանալ բոլորը
նաև որ նա լսում էր: Կոմսի խօսքերը արեգակի
ոյսի նման լուսաւորում էին նրան, իսկ նրա
առքերը աստղների պէս կանդնած էին նրա վրա
նրանց երկուսի մէջ բացցվում էր սիրոյ գաղտնի
և կախարդական ծաղիկը, բայց ոչ կոմսը, ոչ է
աղջիկը չին նկատում այդ և միայն ներշնչուու-
թին նրանք նրա մաքուր երկնային անուշահոտու-
թինը. նրանք երջանիկ էին:

—Տանջանքներ կրած բնաւորութիւնները մի
այն ընդունակ են բաղդի, —ասեց ինձ բարեկ
կամս այսօր երեկոյ, երբ նա վերադարձաւ Յօլո-
րադից. —Նա, ով չէ տանջվել, խիստ շատ է պա-
հանջում ուրիշներից, իսկ ինքն ընդունակ չէ բա-

ւականութիւնն տալ ստենահամեստ պահանջներին էս անցայ սրտի զժնդակ փորձերի միջով իմ սիրած կանանց, բարեկամների պատճառով, որոնք չնշեցին իմ մէջ հաւատ դէպի մարզիկ, և քիչ ցածը տեսայ ես և իմ սեփական ընտանիքի մէջ, ու պակաս նրանից, ինչ որ փորձեցի սեփական կըրքերից և պակասութիւններից, ես ծանօթացայ հոգսերի, ցափ և ամեն տեսակ զրկանքների թշուառութիւնների հետ: Դրանից յետոյ ուժերու ժողովեցի և առանց օտարի օդնութեան բարձրացայ կենսական ծովի ալիքների վրա, որոնք շատ անգամ սպառնում էին կլանել ինձ, և մաքրեցի իսկ հոգին, բայց կատարելապէս փրկվելու համար ինձ անհրաժեշտ էր մեծ կանացի սիրտ: Ես այդ մենասիրոց ես գտայ Մարցելլայի մէջ: Նա ես շատ առանցվել: Արբ այսօր, սովորականից վազ, ես զբանացի Յօլորադ, նա տանը չէր, որովհետեւ նա չէր սպառնում ինձ այդ ժամանակը:—Նա գերեզմանաւ տանն է,—ասաց ինձ ծծմայրը: Ես գերեզմանաւ տուն գնացի: Այդ մի զարմանալի խաղաղ և ախորժելի տեղ է, տղեղ պատճէչի փոխանակ զերեզմանոցը շրջապատված է կենդանի կանաչ մասուներով, բոլոր անջրպետներում բունում բարձր, թարմ խոտ և իւրաքանչյուր գերեզմանի վրա տեսնում ես գեղեցիկ ծաղիկներ: Այդուհետ աչքի չեն ընկնում մնափառ մահարձաններ, այս երեսում են հարթ փայտէ խաչեր, որոնց վրա կախված են չորացած պակներ: Ծաղկափթիթի վարդերով և ընկած խաչով այդ գերեզմաններին մէկի վրա նստած էր Մարցելլան: Նա բոլորովի չը զարմացաւ, երբ տեսաւ ինձ, մինչև անդամ ինձ այսպէս թվաց, թէ նա սպառնում էր ինձ: Ենստեցի նրա կողքին:—Ում զերեզմանն է այդ —հարցը ես: Նա մատնացոյց արաւ ջնջափած տապանագրի վրա, և ես դժուարութեամբ կարդացի Հուկիան Տրէքինսկի:—Նա կարծում էի, որ այ

բո՞ մօր գերեզմանն է,—Նկատեցի ես:—Ղա հեռու
չէ այստեղից,—պատասխանեց նա և մատնացոյ
արաւ մօր գերեզմանի վրա:—Ո՞վ էր այդ Ղոկիան
Տրեքինսակի:—Լաւ մարդ էր,—տիրութեամբ պա-
տասխանեց նա:—Նա ոիրում էր ինձ, և ես ե-
սիրում էի նրան: Ղոկիանը առաջին անգամ բա-
ցեց իմ առաջ աստուածային գեղեցիկ աշխարհը:
իսկ այժմ նա պատկած է սառը հողի տակ: Շա-
անգամ ես կամենում եմ առաջին պէս խօսակ-
ցել նրա հետ, բայց որքան էլ նստում եմ նրա
գերեզմանի վրա, այնու ամենայնիւ չեմ լսու:
Նրա պատասխանը:—Խոշոր արցոնքներ սակա-
առ սակաւ հոսում էին նրա արևակէզ այտեր
վրա: Ես բռնեցի նրա ձեռքը:—Պատմիր ինձ նր-
ամասին,—ասեցի ես:—Լաւ, ես զիտեմ, որ դու-
կը հասկանաք ինձ, —պատասխանեց նա:—Դու-
զիտէք, թէ որպէս ժանտախտի ժամանակ ես կոր-
ցրի մօրս. նա կենդանի և առողջ էր, իսկ մի ժա-
մից յետոյ նա վախճանվեցաւ: Այն ժամանակ ա-
ռաջին անգամ հասկացայ ես, թէ ինչ է մարդը,
այդ միտքը ինձ սարսափի մէջ դգեց. բայց ե-
մտածմունքի մէջ խորասուզիլու ժամանակ չո-
նէի, ես միայն տասն և հինգ տարեկան էի, իս-
մեծ քոյլս այնպէս զբաղված էր իր սեփական բ-
տանիքով, որ իմ կրտսեր քոյլերի և եղայրներ-
համար մօրը փոխարինելու պարտաւորութիւնը
ինձ վրա ընկաւ: Շատ զործ և հոգսեր ունի ե-
այն ժամանակ, ե դրանց վրա զեռ աւելացան և
մնն տեսակ ձախորդութիւններ, կարկուտ, հեղեղ-
անպատաքերութիւն, —այդ բոլորը շատ ծանր
զիւղական կենցաղավարութեան մէջ: Հէսց ա-
ժամանակ, երբ չըաւորութիւնը այնպէս խստ-
թեամբ հալածում էր ինձ, եկաւ Ղոկիանը: Ն-
ըահամայի որդի էր, ուսում էր առնում Վիշննա-
յում, ուր բարակացաւ ստացաւ, և այդ ստիպ-
նրան թողնել քաղաքը և զիւղ վերադառնաւ

գիւղական մաքուր օդի համեար: Մեր քահանան
որը ճանազում էր նրա ծնողներին, խնդրեց մն
ընդունել նրան մեղ մօտ: Լուկիանը գեղեցիկ չե
բայց նրա բարի աչքերը և ձայնը տրամադրու
էին ինձ հաւատ ընծայել նրան: Նա յաճախ գըշ
քով գալիս էր ախոռը, ուր ես կովեր էի կթու
կամ մարդագետինը, ուր ես խոտ էի տեղաւորու
որուինետև նրա հիւանդութեան համար օգտակա
էր աթարի և փշատերեն ծառերի հոտը, իսկ մն
մարդագետինը գտնվում էր եղենու անտառի շա
լիղի մօտ: Զը նայելով իր երիտասարդութեանը
նա շատ էր սովորել և բնական էլ շատ խելօ
էր: Մենք յաճախ խօսում էինք միմնանց հետ,
նա երբեմն այս, երբեմն մի ուրիշ բան բացառ
րում էր ինձ: Ես հաւատացի և պատմեցի նրա
իմ հոգսերը, իսկ նա պատմում էր ինձ բոլորը
ինչ որ իր կեանքի մէջ ստիպված էր եղել փող
ձել: Նա խիստ շատ էր պարապում զիտութիւն
ներով և մի և նոյն ժամանակ վարում էր զքոսա
մէր կեանք, որը և պատճառ դարձաւ նրա հ
անդութեան: Նա առողջանալու յոյս չուներ
բայց առանց երկիւղի խօսում էր մահուան մա
սին և զգուշացնում էր ինձ իմ սեփական սրտից
— «Մտածութիւնը», — ասում էր նա ինձ, — «միայ
այն ժամանակ անվեաս է, երբ մարդը շատ զ
տութիւն է ձեռք բերել և ամեն բանում տեղեա
է, բայց մարդու բոլոր զիտութեան հետ էլ նր
զգացմունքները նրա զդբաղդութիւնների աղբի
ևն դառնում, եթէ նա հաստատ և բարի կա
չունի և եթէ նա անխոնջ չէ աշխատում յայտն
նաբառակին հասնելու համար:» — Միանդամ ն
ասեց ինձ, «անառակութիւնը ինձ դէպի կորու
տը տարաւ: Այժմ ես կը կարողանայի դնահաս
լաւ կնոջը, բայց արդէն ուշ է:» — Այս, մենք մ
մնանց լաւ էինք հասկանում: Նա պնդում էր, ո
հա առողջ կազմուածք և առողջ սիրտ ունեմ,

